

Ткач Анатолій Олегович

Аспірант кафедри політології

Київський національний Університет імені Тараса Шевченка (м. Київ, Україна)

<https://orcid.org/0000-0003-3254-8161>

e-mail: aotkach@gmail.com

ОСОБЛИВОСТІ СПІВРОБІТНИЦТВА США В ЛАТИНОАМЕРИКАНСЬКОМУ РЕГІОНІ ЯК СТРАТЕГІЇ ЗА ПРЕЗИДЕНТСТВА Б. ОБАМИ ТА Д. ТРАМПА

Резюме

Стаття присвячена поглибленню тенденцій впливу США на країни Латинської Америки та Карибського басейну, оскільки співробітництво Сполучених Штатів Америки з країнами Латинської Америки у XXI столітті зазнало помітної трансформації, особливо в період президентств Б. Обами та Д. Трампа. Зазначено, що ці два етапи відображають кардинально різні зовнішньополітичні філософії, що безпосередньо вплинули на формат і глибину взаємодії США з регіоном. Аналізується діяльність латиноамериканських держав в боротьбі за перебудову сформованої системи відносин на світовому і регіональному рівнях. Проаналізовано складові зовнішньополітичного курсу Сполучених Штатів Америки щодо країн Латинської Америки та Карибського басейну. Наголошено, що адміністрація Б.Обами дотримувалася багатостороннього та інклюзивного підходу, орієнтованого на відновлення довіри та партнерських відносин. Виявлені ключові риси цієї політики, наприклад, нормалізація відносин з Кубою, що стало символом відмови від конфронтаційної спадщини холодної війни, акцент на дипломатію, діалог і «м'яку силу», зокрема у сферах освіти, розвитку громадянського суспільства, прав людини та боротьби з бідністю. Обґрунтовано, що політика Д. Трампа щодо Латинської Америки була побудована на принципі «America First», що означало зосередження на вузько визначених національних інтересах США, скороченні дипломатичної залученості та ослаблення багатосторонніх механізмів співпраці. Жорсткий фокус на міграційній безпеці, включно з тиском на Мексику та країни Центральної Америки. Акцентовано увагу на тому, що період Обами

характеризувався стратегічним партнерством і дипломатичним залученням; період Трампа — транзакційністю, сек'юритизацією та обмеженою увагою до регіону.

Ключові слова: національна безпека; Латинська Америка; інтеграція; м'яка сила; стабільність; дипломатія; стратегії; пріоритети зовнішньої політики.

Вступ

Аналіз особливостей співробітництва США з Латинською Америкою за президентства Барака Обама та Дональда Трампа дає змогу виявити не лише відмінності у стилі та інструментах американської політики, але й глибші стратегічні зміни у сприйнятті регіону Вашингтоном. Це, у свою чергу, дозволяє краще зрозуміти еволюцію ролі США у Західній півкулі та перспективи подальшого розвитку міжамериканських відносин.

Актуальність апроблеми вимагає вироблення методології і критеріїв, що дозволяють вимірювати «м'яку силу» конкретної держави, у даному випадку країн Латинської Америки. В концепції зовнішньої політики США «м'яка сила» характеризується як «комплексний інструментарій вирішення зовнішньополітичних задач з опорою на можливості громадянського суспільства, інформаційно-комунікаційні, гуманітарні й інші альтернативні класичної дипломатії методи і технології» [1].

Нова Стратегія національної безпеки підтверджує зобов'язання Сполучених Штатів розширювати свою військову присутність і вплив у регіоні. Опублікований Білим домом, документ окреслює світогляд чинної адміністрації. Трамп розуміє, що для того, щоб Сполучені Штати зміцнили свою глобальну владу, їм спочатку потрібно підтвердити свій вплив у регіоні.

Співробітництво Сполучених Штатів Америки з країнами Латинської Америки традиційно посідає важливе місце у зовнішньополітичній стратегії США, проте його характер, інструменти та пріоритети істотно змінювалися залежно від адміністрації у Білому домі. Періоди президентства Барака Обама та Дональда Трампа демонструють два різні підходи до взаємодії з латиноамериканським регіоном, що відображають ширші трансформації американської зовнішньої політики у XXI столітті. Адміністрація Барака Обама прагнула переформатувати відносини зі Латинська Америка на засадах багатосторонності, діалогу та «м'якої сили», намагаючись відійти від логіки конфронтації та одностороннього тиску. Ключовими елементами цього курсу стали нормалізація відносин із Кубою, підтримка демократичних інститутів, соціально-економічного розвитку та регіональної інтеграції, а також акцент на спільній відповідальності у питаннях безпеки, міграції та боротьби з транснаціональною злочинністю. Натомість

зовнішньополітичний курс адміністрації Д. Трампа характеризувався більш прагматичним, одностороннім і часто транзакційним підходом до регіону. Метою статті є дослідження особливостей співробітництва США в латиноамериканському регіоні як стратегії за президентства Б.Обами та Д.Трампа

Методи дослідження

Порівняльний метод допоміг визначити два різні підходи до взаємодії з латиноамериканським регіоном, що відображають ширші трансформації американської зовнішньої політики. Історичний метод дав змогу вивчити еволюцію політичних та економічних відносин США з країнами Латинської Америки. Соціологічний метод дозволив проаналізувати вплив США на економічну політику. Структурно-функціональний метод використовувався для проаналізу стратегії національної безпеки. Біхевіористський метод застосовувався для дослідження поведінки акторів політичних відносин. Системний метод дав можливість дослідити динаміку співробітництва США та країн Латинської Америки та Карибського басейну.

Результати дослідження

Після вивчення кожного президентських термінів аналіз і висновки охоплюють кожне десятиліття, щоб показати помітні тенденції того, як рішення лідерів у зовнішній політиці вказують на зміни у економічних та інших відносинах.

Тривалий час Латинська Америка знаходилася на периферії світових процесів. США не соромилися втручатися у внутрішні справи сусідніх країн, що у відповідності до доктрини Монро входили до сфери інтересів. Це були суверенні держави, проте звільнитися від зовнішнього впливу їм не вдалося [2].

Для Сполучених Штатів було важливим координувати боротьбу зі зміною клімату в усьому світі, від швидкозростаючих джерел викидів в Азії до рішучих партнерів у Європі. Однак, можливо, саме в Латинській Америці новій адміністрації найкраще було розпочати будівництво альянсів. Б. Обама вже добре знав цей регіон і розумів, як співпрацювати з нашими країнами для усунення перешкод, зокрема у виробництві енергії, з метою зменшення викидів. За даними журналу *Fortune* за 2012 рік, 126 з 500 найбільших світових компаній знаходилося в Латинській Америці (у 2005 році тут них було 47) [3].

У 2014 році заснувана Карибська ініціатива з енергетичної безпеки (CESI) — програму, спрямовану на підтримку енергетичної безпеки та сталого економічного зростання шляхом покращення управління, розширення доступу до фінансування та посилення координації донорів. Він також заснував амбітну програму енергетичної допомоги Центральній Америці,

спрямовану на допомогу цим країнам у забезпеченні чистою та доступною енергією, наголосив на підтримці США геотермальних електростанцій на Невісі, Сент-Вінсенті та Гренадинах, а також електричних взаємозв'язків у Центральній Америці.

Для досягнення своїх амбітних цілей зовнішньої політики у сфері охорони навколишнього середовища уряд США надав пріоритет наступним сферам співпраці. По-перше, він знайшов способи збільшення експорту чистих технологій до Латинської Америки та інвестицій американських компаній у відновлювану енергетику в регіоні. Такий підхід дозволив виконати передвиборчі обіцянки щодо сприяння розвитку зеленої промисловості та створення робочих місць, а також замінити Китай як провідного світового постачальника чистих технологій. Китай є найбільшим продавцем електричних автобусів, сонячних панелей та інших чистих технологій у регіоні.

Зі свого боку, Латинська Америка потребувала доступу до передових чистих технологій, таких як мережеве накопичення енергії, електромобілі, системи виявлення витоків метану, а також технології уловлювання та зберігання вуглецю. Міжнародне фінансування та прямі іноземні інвестиції мали вирішальне значення для впровадження цих технологій, і Сполучені Штати мають найкращі можливості для забезпечення [4, с. 39].

Експортно-імпортний банк США та Міжнародна корпорація фінансування розвитку (IDFC) зосередилися на кредитуванні впровадження чистої енергії та низьковуглецевих рішень у Латинській Америці. Наприклад, ці агентства надали допомогу Аргентині, де десятки проектів відновлюваної енергетики, які мали бути введені в експлуатацію до цього часу, були відкладені через брак фінансування. По-друге, адміністрації Б.Обами та Д. Байдена слід активізувати співпрацю для зміцнення стійкості до зміни клімату, особливо в Центральній Америці та Карибському басейні [5, с. 21].

США є важливим зовнішнім гравцем з історією роботи над широкомасштабними програмами в Латинській Америці у сфері незаконної заміни сільськогосподарських культур шляхом створення продуктивних програм, у роботі з вразливими громадами.

Допомога США зосереджена на боротьбі з незаконним обігом наркотиків з точки зору спільної відповідальності. Однак, завдяки запуску нової антинаркотичної політики, заснованої на соціальній політиці, та мовчазному визнанню провалу так званої «війни з наркотиками», політика США повинна продовжувати зміщуватися в бік більш гуманного та соціального підходу, менш орієнтованого на безпеку.

Принципи запланованої співпраці США на період 2014-2018 років було викладено в документі «Шлях до миру», опублікованому USAID.

Документ демонстрував широку відповідність порядку денному переговорів та дозволяє вирішувати надзвичайні потреби в рамках виконання угод. Він також визначає чотири цілі розвитку: розширення державної присутності; примирення, перехідне правосуддя та реінтеграція; економічне зростання сільських районів; та відновлення навколишнього середовища.

Протягом 15 років Сполучені Штати інвестували щонайменше 10 мільярдів доларів у антинаркотичну програму Колумбії. Значна частина цієї суми фінансувала військовий компонент, хоча соціальний компонент набув значення в останні роки. Хоча обсяг цієї допомоги поступово зменшується, з огляду на постконфліктну ситуацію, президент Обама запросив додаткові 288 мільйонів доларів.

Повернення Дональда Трампа — не єдина тенденція, яка впливає на Латинську Америку 2025 року. Зміна клімату надає безпрецедентний вплив на регіони, впливаючи на врожай в Аргентині та Бразилії, організована злочинність розвивається, різке падіння народжуваності ставить під сумнів життєздатність пенсійних систем та довгострокові перспективи зростання регіону.

Позитивною тенденцією є те, що інфляція продовжувала знижуватись у більшості країн регіону, як і рівень безробіття та бідності. Економічний підйом Аргентини під керівництвом президента, якщо він збережеться, відродить одного з тих, що давно затихли гігантів регіону і послужить взірцем для реформ у низці інших країн. Латинська Америка залишається далеко від світових воєн та інших гарячих точок, володіючи ресурсами, необхідними світу для забезпечення продовольством зростаючого глобального середнього класу та прискорення енергетичного переходу.

Внаслідок, 2025 р. виглядає відносно позитивним для Латинської Америки — очікується, що регіональний ВВП зросте приблизно на 2,5%, що трохи краще, ніж у 2024 році (2,1%) і відповідає середньому темпу зростання за останнє десятиліття (0,9%) [6, с. 9].

У таких регіональних країнах, як Бразилія та Мексика, панувала стурбованість, але в деяких невеликих країнах, включаючи Домініканську Республіку, Сальвадор та Уругвай, відзначався значний оптимізм.

Практично всі зійшлися на думці, що головне питання стосується президента: чи виконає свої обіцянки щодо запровадження тарифів та інших погроз, або ж віддасть перевагу м'якшій стратегії інтеграції ланцюжків постачань і співпраці у питаннях безпеки [7].

На основі аналізу звітів Міжамериканського банку розвитку (МБР) та інших установ, можна виділити чотири тенденції, які, ймовірно, з найбільшою ймовірністю визначать події в Латинській Америці: тодішній

кандидат у президенти Дональд Трамп під час передвиборчої кампанії у листопаді. Повернення Трампа змушує багатьох у регіоні ставити питання, чи виконає він свої обіцянки щодо запровадження тарифів та інших загроз.

Справді, це питання визнає, що Трамп є непередбачуваним руйнівником, готовим кинути виклик навіть надійним союзникам, про що свідчить його несподівана загроза спробувати повернути собі Панамський канал.

Загалом головні внутрішні пріоритети Трампа, такі як скорочення міграції та потоків наркотиків, означають, що він приділятиме Латинській Америці більше уваги, ніж у свій перший термін — і, можливо, більше, ніж будь-який інший уряд США з 1990-х років. Будь-яке протистояння може призвести до того, що економіка Мексики, і без того вразлива через проблеми з бюджетом та погіршення настроїв інвесторів за нового президента Клаудіо Шейнбаум, порине в рецесію [8].

На другому рівні перебувають диктатури Венесуели, Куби та Нікарагуа — хоча ніхто не знає, наскільки агресивний підхід оберуть Трамп та його команда. Деякі спостерігачі вважають, що він уникне повернення до політики «максимального тиску», що проводилася протягом першого терміну, побоюючись спровокувати ще більшу хвилю міграції.

Третій рівень включає бажання допомогти консервативним союзникам, таким як Хав'єр Мілей з Аргентини і Найіб Букеле з Сальвадора. У той же час Трамп, ймовірно, налаштуватиме проти себе лідерів, що не приєдналися, яких він вважає слабкими і симпатичними Китаю, таких як Густаво Петро з Колумбії, Луїс Інасіо Лула да Сілва з Бразилії і Діна Болуарте з Перу.

Протягом усієї історії Латинської Америки макроекономічні показники часом не призводили до покращення життя простих людей. Проте середня реальна заробітна плата зросла у 2024 році у семи з дев'яти країн регіону, які відстежуються Економічною комісією ООН для Латинської Америки та Карибського басейну. Схоже, рівень бідності відновив свою багаторічну тенденцію до зниження [9].

Внаслідок настрої досить позитивні: відсоток латиноамериканців, які оптимістично оцінюють своє особисте економічне майбутнє, минулого року досяг 52% — це рекордний показник за 30-річну історію соціологічної компанії *Latinobarómetro*, яка відстежує настрої в 17 країнах регіону.

Загалом, за даними ООН 2023 року на Латинську Америку припало 15% світових прямих іноземних інвестицій (ПІІ) — удвічі більше, ніж на Латинську Америку загалом у світовій економіці. Найбільшими секторами стали сировинні товари та корисні копалини, що мають вирішальне

значення для енергетичного переходу, а також зелений водень та зелений аміак, які залучили значні інвестиції [10].

Для двох найбільших економік регіону є виклики. За нової адміністрації Шейнбаума економіка Мексики сповільнюється. Зростання побоювання щодо управління державними фінансами Бразилії при Лулі можуть остаточно підірвати економіку, яка в іншому демонструвала вражаючі результати з початку пандемії, зростаючи приблизно на 3% на рік.

Після початку президентства Трампа є уроки, які стали очевидними і забезпечують критично важливий контекст: дипломатія має значення: транзакційна та конфронтаційна риторика послаблює довгострокові партнерські відносини; скорочення допомоги має зворотний ефект: скорочення програм USAID посилює нестабільність та міграцію; торгові загрози відштовхують союзників: протекціоністські заходи підбивають вплив США, підштовхуючи партнерів до конкурентів; військові заходи мають свої обмеження: мілітарні підходи до боротьби з незаконним обігом наркотиків ризикують призвести до ескалації регіонального насильства; ігнорування зміни клімату шкодить усім: відмова від екологічних зобов'язань посилює регіональну вразливість; міграція вимагає комплексних рішень: структурні причини не можна усунути лише каральними заходами на кордоні; регіональна єдність має вирішальне значення: перевага двосторонніх угод багатосторонньому співробітництву підбиває колективну регіональну стабільність; демократії потрібна підтримка: нездатність запобігти ерозії демократії дозволяє процвітати авторитаризму та популізму; вплив Китаю безконтрольно поширюється: без чіткої стратегії США економічний вплив Китаю в Латинській Америці зростає; стратегічна ясність має вирішальне значення: невизначеність у політиці породжує невизначеність, послаблюючи стратегічні партнерства та регіональну довіру [11].

Протягом другого терміну Трампа невизначеність щодо партнерських відносин США ставала дедалі помітнішою. Непередбачувана позиція адміністрації щодо ключових країн, особливо до Мексики та Колумбії, залишає традиційно близьких союзників у невизначеності щодо їхнього становища. Невизначеність та нестабільність перешкоджають стійкій співпраці, ускладнюючи довгострокове стратегічне планування.

Нова Стратегія національної безпеки підтверджує зобов'язання Сполучених Штатів розширювати свою військову присутність і вплив у регіоні. Опублікований Білим домом, документ окреслює світогляд чинної адміністрації. Трамп розуміє, що для того, щоб Сполучені Штати зміцнили свою глобальну владу, їм спочатку потрібно підтвердити свій вплив у регіоні [12].

Дослідник латиноамериканської політики впливового американського аналітичного центру «Рада з міжнародних відносин» Уїлл Фрімен

визначив, що Трамп прагне надати «новий поворот старій ідеї». Це свого роду ідеологічне виправдання втручання США або жорсткого підходу в регіоні, який явно зосереджений на імміграції [13].

Трамп не дотримується послідовної зовнішньої політики, щоб називати її доктриною. Він також не робить жодних заяв, які допомогли б зрозуміти, як дії, які він вживає, пов'язані з його більш амбітними цілями. У документі нелегальна міграція представлена як одна з головних проблем, що виникає у Латинській Америці, оскільки половина іммігрантів, які проживають у Сполучених Штатах, походять з цього регіону, переважно з Мексики. Він також згадує про небезпеку наркокартелів, зазначаючи, що майже весь кокаїн, що споживається у Сполучених Штатах, надходить з трьох країн регіону: Колумбії, Перу та Болівії [10].

У цьому сенсі, для Бернабе Малакальси, автора книги «Хрестові походи 21 століття», яка присвячена відносинам між Сполученими Штатами та Китаєм, нова архітектура національної безпеки ґрунтується на тому факті, що США розглядають регіон як «частину свого внутрішнього кордону безпеки». Латинська Америка стала пріоритетом для Сполучених Штатів. Вона зайняла місце, якого раніше не займала, що пояснюється тим, що безпека півкулі набула важливого значення». У документі також згадується необхідність обмеження ворожих іноземних вторгнень, чітко маючи на увазі Китай, хоча його назва не згадується. У торговельних питаннях Трамп прагне покращити угоди зі своїми партнерами в регіоні в рамках політики «Америка понад усе». У документі пропонується використовувати «тарифи та взаємні торговельні угоди як потужні інструменти», що адміністрація Трампа вже запровадила з численними країнами регіону з неоднозначними результатами. На думку Малакальзи, політика безпеки щодо Латинської Америки «не створює регіональної чи півкульної архітектури, а радше прагне об'єднати країни зі Сполученими Штатами та, зрештою, з Трампом» [14].

У випадку Мексики американські компанії також страждали від торговельних суперечок. Ось чому Трамп прагнув консолідувати угоди, зосереджені на ніаршорінгу (стратегія компанії щодо перенесення частини свого виробництва до сусідніх країн), оскільки він розуміє, що регіон є частиною реконфігурації ланцюгів створення вартості». Трамп хоче не лише зростання американських компаній, але й зміцнення національних економік країн-союзників з метою активізації торговельних відносин [15].

Згідно з новими рекомендаціями щодо безпеки, Трамп звертається до Латинської Америки з рішучістю стримувати нелегальну імміграцію, стримувати поширення наркотиків та покращувати відносини зі своїми ідеологічними союзниками та торговельними партнерами [16].

Для цього він пропонує повернутися до зовнішньої політики президента Джеймса Монро «Америка для американців», за допомогою якої США у 1823 році заявили про свій намір захистити регіон від просування держав з-за меж континенту. Після ігнорування Сполучені Штати підтверджують та впроваджують доктрину Монро, щоб відновити американську перевагу в Західній півкулі, — йдеться в новому документі, в якому цей підхід називається «наслідком доктрини Монро». Цей підхід отримав назву «доктрина Донро», що поєднує слова Дональд і Монро. Термін з'явився в газеті «Нью-Йорк пост» та був швидко прийнятий американськими аналітиками та міжнародними ЗМІ [17].

В Документі визначено, що економічно сильніша та більш розвинена Західна півкуля стає дедалі привабливішим ринком для торгівлі та інвестицій США. А. Країни регіону мають непропорційно великий вплив на ці внутрішні питання, які мають велике значення для Трампа, і які також цікавлять його політичну базу [10].

Згідно з документом, Білий дім прагне розгорнути «більш доцільну військову присутність» та «цілеспрямовані розгортання» для контролю сухопутних кордонів та морських шляхів. У документі йдеться, що Сполучені Штати навіть дозволяють «застосування летальної сили для заміни невдалої стратегії останніх десятиліть, спрямованої виключно на правоохоронні органи» [10].

«Сила — найкращий стримуючий фактор», — додає Білий дім, що є зовнішньою політикою, яка залишає відкритою можливість помсти. Цей уряд заявив, що прагне відродити ідею «миру через силу» — старе гасло президента Рональда Рейгана, яке базується на опорі на військову силу як гаранта стабільності [10].

З іншого боку, Сполучені Штати пропонують низку винагород своїм союзникам. «Ми будемо винагороджувати та заохочувати уряди, політичні партії та рухи в регіоні, які загалом дотримуються наших принципів та стратегії», — йдеться у новій стратегії. Згідно з документом, політика США має зосередитися на підтримці регіональних лідерів та союзників, «здатних сприяти розумній стабільності в регіоні», які можуть допомогти стримати нелегальну міграцію та нейтралізувати картелі [10].

Така політика винагород продемонструвалася в жовтні, коли Трамп оголосив про надання Аргентині фінансової допомоги у розмірі 20 мільярдів доларів, або коли наступного місяця було підписано угоди з останньою країною, Еквадором, Сальвадором та Гватемалою про зниження експортних тарифів.

Для аналітиків так звана «доктрина Донро» розуміє регіон передусім як місце загроз, а не можливостей. Вони більше стурбовані тим,

щоб запобігти поширенню небезпечних загроз з Латинської Америки до Сполучених Штатів, як вони кажуть, ніж тим, щоб скористатися можливостями, які пропонує цей регіон [18].

Висновки

Таким чином, відбувалося підвищення ролі співробітництва США та країн Латинської Америки за каденції Б. Обама та Д. Трамп, використання «м'якої сили» у зовнішній політиці країн з метою створення сприятливих зовнішніх умов для внутрішнього розвитку, вирішення практичних питань модернізації і розширення ареалу свого впливу.

Сполучені Штати зберігають значний вплив у Бразилії та всій Південній Америці, втрачають позиції на користь Китаю, чий вплив у регіоні різко зріс за останні 25 років. Певною мірою це неминуче: економіка Китаю доповнює економіку Південної Америки, тоді як Сполучені Штати та Бразилія — обидві сільськогосподарські гіганти — безпосередньо конкурують одна з одною, що робить лібералізацію торгівлі малоїмовірною.

Динаміка відносин обмежує здатність Сполучених Штатів конкурувати з Китаєм у Південній Америці та змушує їх зосереджуватися на сферах стратегічної переваги, включаючи співпрацю у сфері безпеки, боротьбу з вирубкою лісів та організованою злочинністю, а також просування прав людини та демократії. Рішучий захист адміністрацією Байдена бразильської демократії у 2022 році, коли країна зіткнулася з гострою авторитарною загрозою, був найзначнішим політичним кроком США щодо Бразилії з початку століття. Збереження та розширення таких сфер, де Сполучені Штати мають конкурентну перевагу, має вирішальне значення.

Список посилань / Referenses

1. Stuenkel, O. (2024) How U.S. Pressure Helped Save Brazil's Democracy. *Foreign Policy*, February 20, <https://foreignpolicy.com/2024/02/20/brazil-bolsonaro-coup-us-biden-democracy-election-hips-lula/>
2. Marian L. Lawson and Emily M. Morgenstern, *Foreign Aid: An Introduction to U.S. Programs and Policy*, CRS Report No. R40213 (Washington, DC: CRS, 2019), 1, <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/R/R40213>.
3. Meyer P.J. and E.Y. Gracia, *U.S. Foreign Assistance to Latin America and the Caribbean: FY2019 Appropriations*, CRS Report No. R45547 (Washington, DC: CRS, 2019), 4 – 5, <https://fas.org/sgp/crs/row/R45547.pdf>.
4. Acharya, A., M. Deciancio and D. Tussie (eds.). (2022). *Latin America in Global International Relations*. New York: Routledge. 280 p.

5. Matera, M. A. and M. L. Schneider. (2019). A South-South Approach to Transparency, Good Governance, and Citizen Security. Center for Strategic and International Studies, CSIS Americas Commentary, 2, 129 p.
6. U.S. Department of State. (2019). Bureau of International Narcotics and Law Enforcement Affairs, International Narcotics Control Strategy Report, Vol. 1: Drug and Chemical Control, March, 199 p.
7. Winter, B. (2022). Latin America Looks East: As Washington Idles, China Is Cutting Deals. Foreign Affairs. February 24. <https://www.foreignaffairs.com/reviews/review-essay/2022-02-24/latin-america-looks-east>.
8. Jorratt, M. (2022). “Renta económica, régimen tributario y transparencia fiscal de la minería del litio en la Argentina, Bolivia (Estado Plurinacional de) y Chile.” Comisión Económica para América Latina y el Caribe. LC/TS.2022/14. March. <https://www.cepal.org/es/publicaciones/47807-renta-economica-regimen-tributario-transparencia-fiscal-la-mineria-litio-la>.
9. Congressional Research Service (CRS). (2022). “Latin America and the Caribbean: U.S. Policy Overview.” CRS IF10460, by Mark P. Sullivan. Washington, DC: Office of Congressional Information and Publishing, updated January 26. <https://sgp.fas.org/crs/row/IF10460.pdf>.
10. National Security Strategy. (2025). How American “Strategy” Went Astray. www.whitehouse.gov
11. “Doctrina Donroe”: (2025) cómo Trump ve América Latina, según su. www.utdt.edu
12. Trump D. (2025): Aplicaremos la Doctrina Monroe para retomar el control del www.aporrea.org
13. Freeman W. The Price of Neglecting Latin America: Guns, Drugs, and Migration www.foreignaffairs.com
14. Malacalza B. (2025): „Milei es un cruzado de Trump contra China Ha escrito libros como „Las Cruzadas del Siglo XXI”. www.utdt.edu
15. Tella D. (2025). Las cruzadas del siglo XXI. libro “Las cruzadas del siglo XXI” (Siglo XXI Editores), de Bernabé Malacalza. www.utdt.edu
16. La nueva Estrategia de Seguridad Nacional de Estados Unidos (2025). www.pucara.org
17. Para Trump la doctrina Monroe es: ‘Hacemos lo que queremos en. www.bbc.com
18. Doctrina Donroe: como lo ocurrido en Venezuela refleja la nueva. www.bbc.com

Anatoly Tkach

Graduate student of the Department of Politology

Taras Shevchenko National University of Kyiv (Kyiv, Ukraine)

<https://orcid.org/0000-0003-3254-8161>

e-mail: aotkach@gmail.com

**FEATURES OF US COOPERATION IN THE LATIN AMERICAN
REGION AS A STRATEGY DURING THE PRESIDENCIES OF B.
OBAMA AND D. TRUMP**

Abstract

The article is devoted to the deepening trends of US influence on the countries of Latin America and the Caribbean, since the cooperation of the United States of America with the countries of Latin America in the 21st century has undergone a noticeable transformation, especially during the presidencies of B. Obama and D. Trump. It is noted that these two stages reflect radically different foreign policy philosophies, which directly influenced the format and depth of US interaction with the region. The activities of Latin American states in the struggle for restructuring the existing system of relations at the global and regional levels are analyzed. The components of the foreign policy course of the United States of America towards the countries of Latin America and the Caribbean are analyzed. It is emphasized that the B. Obama administration adhered to a multilateral and inclusive approach, focused on restoring trust and partnership relations. The key risks of this policy are identified, for example, the normalization of relations with Cuba, which became a symbol of the rejection of the confrontational legacy of the Cold War, the emphasis on diplomacy, dialogue and «soft power», in particular in the areas of education, civil society development, human rights and the fight against poverty. It is substantiated that D. Trump's policy towards Latin America was built on the principle of «America First», which meant a focus on narrowly defined US national interests, a reduction in diplomatic involvement and a weakening of multilateral cooperation mechanisms. A strict focus on migration security, including pressure on Mexico and the countries of Central America. It is emphasized that the Obama period was characterized by strategic partnership and diplomatic engagement; the Trump period — transactionalism,

securitization and limited attention to the region. These differences have not only determined the dynamics of US relations with Latin America. It is noted that in the internal process of reducing USAID programs increases instability and migration.

Keywords: national security; USA; Latin America; integration; soft power; stability; diplomacy; strategies; partnership relations; foreign policy priorities.

Надійшла до редакції 18.10.2025

Прийнято до друку 27.11.2025

Оприлюднено 29.12.2025